

Domsöndagen coming up...

Någon har sagt att vi kan leva vårt liv på två sätt, i rädsla och i kärlek. Självklart finns det en mängd andra känslor som vi kan uppleva, men tanken är att just dessa två utgör de grundförutsättningar som vi använder oss av när vi orienterar oss i livet. Vi kan med andra ord göra saker för att vi är rädda, eller för att vi tycker om det.

Det stora problemet brukar inte vara att förstå detta resonemang teoretiskt, utan att kunna ändra sig så att man går från rädsla till kärlek. För vem vill gå livet igenom och näras av oro, ångest och skräck? Eftersom vi alla dessutom har ett bagage som började fyllas på i späda ålder, och som inte enbart innehåller trevliga saker, blir detta en utmaning som heter duga: "Hur ska JAG klara av att vända på detta liv som inte blev som jag tänkte?"

Som lök på laxen kommer dessutom rädslan för att vi i ett eventuellt kommande liv ska dömas efter våra handlingar som kanske inte alltid varit sådana som vi kommer att få Nobels fredspris för dem. Domsöndagen har egentligen en innebörd enligt den kristna tanken att Jesus ordnar upp allting och att det blir som det ska, att Jesus kommer hem igen till sitt hus (Domus på latin), men det är klart att om man inte spelat alla kort rätt här i livet är det väl en naturlig tanke att man väl kommer att få sig en släng av den inte så behagliga slevan när allt ska göras upp. För så fungerar det ju enligt denna världens lag, eller...?

Min kristna tro bygger på att vi alla gör fel ibland, mer eller mindre: vi säger saker som kanske inte alltid är så väl genomtänkta, vi gör saker mot andra som sårar, skadar och väcker anstöt. Det är inte bra, men det är mänskligt. Vi är insatta i en värld som är långt ifrån perfekt, och som vi har att navigera oss fram i efter bästa förmåga. Men just för att Gud sett hur svårt vi har det blev Gud själv människa i Jesus Kristus, för att hjälpa oss, inte bara med det som är här i livet, utan också för att ge oss möjlighet att få ta del av Hans rättfärdighet som efter detta liv leder vidare till det vi kallar Guds himmel, ("futura eskatologi" på kyrkiska) som vi, hur goda vi än försöker vara mot varandra, inte kan få på egen hand. Gud har alltså, om vi tar emot den, gett oss sin förlåtelse, och just då kan vi förstå, att vi inte längre behöver leva i ständig rädsla, vi kan vara stupror för den ousinliga ström av kärlek som strömmar fram, och genom våra handlingar ge den vidare.

Svensk psalm 29 vers 1

Kärlek från vår Gud
flödar till oss ut
som en källa, frisk och ren.
I dess vatten klart,
stilla underbart
glimmar livets ädelsten.

*Lars-Eric Norrsäter, kyrkoherde i Söderbärke församling
e-post: lars-eric.norrsater@svenskakyrkan.se*